

ny meg
A ren-
t igenis
a kia-
napon-
an egy
a szá-
ég meg
vérek.
Ervin s
ni, s ki
fatale
elyet a
iszkos.
vélben
ehát a
rnélia.
Tet-
esoroz-
rendbe

árd 1
pitzer
meiser
399

pitzer

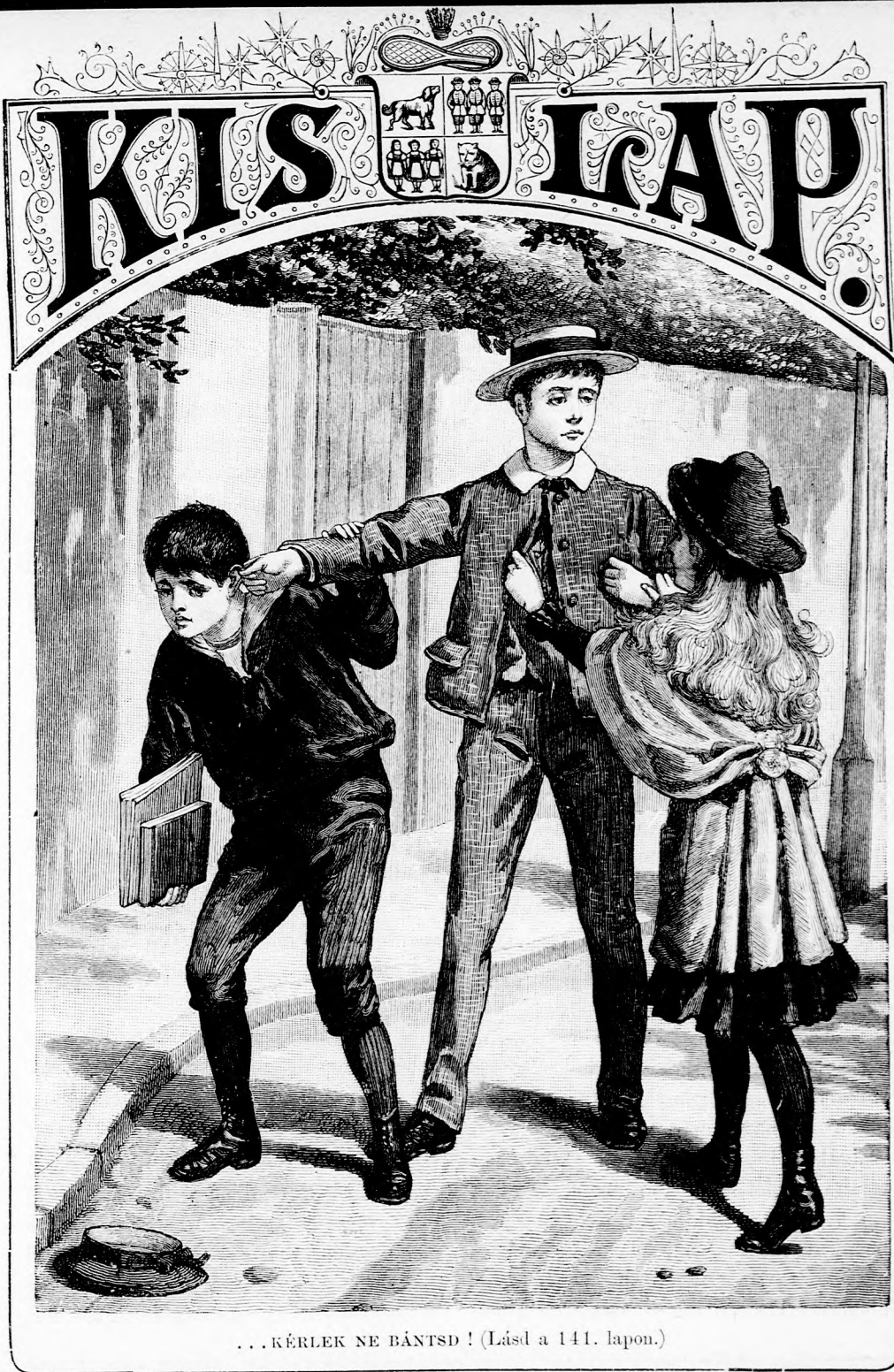
akoz-
malka

tatva

ada-
ri.

ilván
nekek
ngyil-
o leá-
ó is
eket
s zür-
sze-
tben
kiök
mbe-
si.

ület.
lat.

... KÉRLEK NE BÁNTSD ! (Lásd a 141. lapon.)

A KÉT JÓ BATÁT.

— Elbeszélés. —

AGY munkában voltak ott az ujdonnatuj melegházban. A virágokat rendezgették, rakosgatták és az öreg ezredes osztogatta a parancsokat, mint hajdan, mikor még fényes egyenruhát viselt és katonái élén lovagolt. Most csak három szál emberből állt a serege: az öreg kertészből és két fiatal fiuból. Az egyik, egy izmos, vállas ficzkó, éppen egy virágtartót emelt föl és vitt a sarokba.

— Hagyd azt, Gábor fiam, szólt az ezredes. Az nagyon nehéz, majd elviszi a kertész.

— Ha ő bírja, én is birom, ezredes ur.

És Gábor csakugyan elvitte helyére a virágtartót; egy kicsit bele izzadt ugyan, de azért jókedvűen törölte le arczáról a verejtéket.

— Derék vitéz vagy, szólt mosolyogva az ezredes. Látod, Emil, ennyire kellene ám megerősödnöd.

— Magam is szeretném, apácska. De ha nem termettem olyan erősnek!

— Majd megerősödsz itt a mi jó levegőnkön, szólt Gábor.

Az öreg ezredes maga is remélte ezt és éppen azért lakott is ebben a kis városban, mely gyönyörű bérczvidéken feküdt. Ő maga már kilépett a katonai szolgálatból és most a szép virágokban találta örömét, legfőképp pedig egyetlen egy fiában, a szelid, mosolygó képű Emilben, kire most is büszke apai örömmel nézegetett. Mert Emil, ha nem volt is olyan markos fiu, mint Gábor, de annál

csinosabb, kedves fiu volt. Az ő kedvéért, hogy erősödjék, bérelte ki apja Kormos derék szijártómestertől, Gábor atyjától ezt a házat és kertet, most pedig Kormos uram még csinos kis melegházat is építtetett, hogy uri lakóinak kedvét töltsse.

Lassanként mind rendbe rakták a virágokat s az ezredes elégtlenül nézett végig a sokféle ritka virágon.

— No's, ugy-e szép, Emilkém? Öröme lesz benne a mamának is.

— Lesz bizony! Most már akár télen és őszkor is virágos kertben ülhetünk. Csak az a baj, hogy nagyot kell kerülni, mert éppen a háta mögött vagyunk a lakóháznak.

— Nekem is volt ez már az eszemben. Gondolkoztam is rajta, hogy ezen könnyű volna segíteni. A ház hátsó falán ajtót lehetne törni és az ajtótól ide a melegházig földött folyosót építeni. Így aztán legkellemetlenebb időben is kényelmesen elsetálhatnánk ide a virágok közé. Mit gondolsz Gábor?

— Azt hiszem ezredes ur, hogy ezt meg lehetne tenni. Az ebédlő szoba falán kellene ajtót törni, az éppen szemben volna a melegház ajtajával.

— Persze, nem is valami nagyon nehéz dolog. Mit gondolsz, belé egyeznék-e az atyád? A házában nem esnék ezzel valami bár. Tudod mit, Gábor fiam? Hívd ide most mindjárt atyádat.

Gábor azonnal haza futott. A kert tulsó végében volt Kormos mesternek még egy kicsi házacskája, abban lakott ő maga a családjával, mióta szép nagy házat bérbe adta az ezredesnek. A kis ház

már kívül esett a kerten, tehát nem zavarta az ezredest.

Kormos uram Gáborral mihamar ott termett a melegházban s maga is elégedetten nézegette a szépen elrendezett virágokat.

— Most már meg van elégedve az ezredes ur, ugy-e? szólt bizalmas barátság hangján. Most már van jó helye ennek a sok kényes zöldségnek.

— Van ám, majszter uram, felelé az ezredes, ez most már nagyon jó és szép, de most még valami kellene. Nem tudom megteszi-e majszter uram a kedvemért.

— Ha csak megtehetem, bizonyosan megteszem, még pedig szívesen. Olyan régi jó lakói a házannak, hát hogy ne tenném meg.

— Hát lássa, kedves barátom, ez a melegház itt nagyon szép, csak az a baja, hogy épen ezen a helyen áll. Persze, máshol nem lehetett építeni. De már mi olyan elkényeztetett emberek vagyunk, hogy esőben, szélben és hóban nem szeretünk nagyot kerülni. Ha a lakóház hátsó részén ajtót törnénk, az épen szembe nyilna a melegház ajtajával, a kettő közt fedett folyosót építenénk s akkor mindig száraz lábbal jöhetnénk ide a mi kedves virágaink közé. A költséget persze én fizetem.

Kormos mester elgondolkozva hallgatta ezt.

— Hm! Ez nagyon szép . . . nagyon szép . . . nem is volna kifogásom . . . de nem tudom, hogy a ház falának meg nem ártana-e. Nem ugy van építve, hogy itt ajtót lehessen törni.

— Hátha mégis lehetne?

— Meggondolom, ezredes ur. Beszéllek az építőmesterrel és ha lehet, hát megteszem az ezredes ur kedvéért . . . de mégis jól meg kell gondolni, hogy el ne rontsam vele az egész házamat.

— Csak azt szeretném, ha mentül előbb megvolna, mert nemsokára vendégeim érkeznek. A testvérhugom jön hozzám pár napra látogatóba kis leányával, szeretném, ha akkor már rendben volnánk.

Az öreg majszter csak azt ismételte, hogy meggondolja a dolgot s azzal hazatért. Emil és Gábor kísértáltak a kertbe s Gábor mogyorót szedegetve elő a zsebéből, szorgalmasan ropogtatta, de nem szólt semmit. Nagy sokára aztán mégis megszólalt:

— Hát vendégetek lesz?

— Lesz ám, a Nellike hugom jön, felelé Emil örvendő. Tudod, mutattam neked az arcképét az albumban.

— Tudom is én, van ott sok arckép, felelé Gábor közönyösen.

— Igen, de Nellikére emlékezhetnél, olyan csinos, kedves leányka. Valamennyi rokonom közt őt szeretem legjobban. Olyan bohókás, jókedvű kis jószág volt még akkor is, mikor utóljára láttam; nem nyugodott, mig én is kézen nem fogtam a bábuját, aztán körben táncoltunk s ő dalolt hozzá.

— Most is bábusdit fogsz vele játszani? kérdé Gábor félvállról.

— Hová gondolsz! Hiszen az régen volt, még mielőtt ide költöttünk, annak pedig öt vagy hat éve. Nellike már vagy tizenkét éves . . . nem sokkal fiatalabb

mint te vagy én, Mamácskám azt mondja hogy már egész kisasszony.

Gábor nom felelt, hanem dörmögött valamit és ropogtatva a mogyorót, úgy hogy Emil szinte csodálkozva kérde:

— Hát te nem örülsz, hogy ide jön a kis unokahugom?

— Én? Hát mit örülnék annak? Semmi közöm hozzá.

— De meglásd, nagyon meg fogod szeretni.

— Hát még mit! Én afféle kis leányokkal nem töltöm az időt, ki nem állhatom az olyan kényeskedő, finnyás kisasszonyokat.

— Hiszen nem ismered . . . hát honnan tudod, hogy milyen?

— Ph, nem nehéz azt elképzelni.

(Folytatása következik.)

EGY KIS KÉMÉNYSEPRŐ TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

AZZAL bevezette Jancsit egy jó meleg és világos konyhába. Egy öreg asszony lépett elő.

— Ah, hisz ez a templombeli kis kéményseprő.

— Igaz, mondá a lelkész, ezt a kis fiut én is sokszor láttam a templomban, amint segítette Bertalénak a vánkosokat öszszeszedni. No adunk neki egy kis vascsorát. Hol van a lakásod, kis fiam?

Jancsi mintha nem hallotta volna a kérdést, a tűz felé közeledett.

— Felelj, szólt szigoruan a lelkész, különben azt kell hinnem, hogy valami csavargó vagy és akkor elkergetlek.

— Oh bocsánat, tisztelendő ur, kiáltott fel Jancsi térdre esve, de nem volt

hová mennem, hát kénytelen voltam az Isten házába menekülni éjszakára.

— Hogyan, a templomba?

— Bocsásson meg, kérem, bocsásson meg, nem fogom többé tenni.

— Kelj fel, fiam, mondá jóakaró mosollyal a lelkész. Beszélj el egész történetedet.

Jancsi nekibátorodva elmondá történetét. Gyakran félbeszakította az öreg gazdasszony:

— Szegény fiu van-e még a világon ilyen szerencsétlen gyermek, ki ennyit szenvedett volna?

A lelkész maga is elérzékenyülve törölgette szemeit.

— És nem féltél néha, mikor éjjel fölébredtél és egyedül voltál a templomban?

Ekkor Jancsi elbeszélte kalandját a két siket asszonnal.

— Ah tisztelendő ur! hát az ördög szörnyü historiája így magyarázódik meg! kiáltott Veron és el kezdett nevetni.

A lelkész maga is kaczagott s Jancsit ez a vigság szintén földérintette. Pompásan utánozta a két öreg asszonyt: »Oh jó Galimbois ur! egész fekete volt . . . csöngetett . . . csöngetett . . . csöngetett . . . « De, folytatá Jancsi akkor igazán nagyon féltém, mikor Galimbois ur először bejött a perselyt kiüríteni.

— Micsoda? A perselyt kiüríteni?

— Igenis, a mint azt minden vasárnap tenni szokta.

— Te kis rágalmazó! Hogy mondhatasz ilyen hazugságot?

— Oh tisztelendő úr, ez tiszta igazság, arra esküszöm! És én mindig azt hittem, hogy a tisztelendő ur parancsából teszi.

Ezután részletesen elbeszélte a történeteket. Miután a plébános az egészet végighallgatta, hirtelen fölkel és megnézte óráját.

— Már el is késtem a püspök lakomájáról . . . de mindegy, a püspök majd megbocsátja, ha elmondom neki ezt a történetet. Veron, ezt a gyermeket fektesse le, zárja be az ajtót és a kulcsot tegye erre az asztalra, a hallottakról pedig senkinek se szóljon egy szót se.

Gyorsan a püspöki lakba sietett. Mikor az ebédlőbe ért, általános hahota fogadta.

— Ah plébános ur, szóltsd meg a püspököt, úgy látszik elfeledte, hogy a lakoma hány órára volt kitézve.

— Nem én, méltóságod, mondá a lelkész, de biztosítom, hogy az én helyemben más épen úgy cselekedett volna.

És az apát evés közben elbeszélte a kis kéményseprő történetét, de a legfontosabbat elhagyta, mert ezt csak négy szem közt akarta a püspökkel közölni. Mikor a vendégek a termekbe szétoszlottak, el is mondott a püspöknek mindent, amit Jancsitól a sekrestyés felől hallott. A püspök rendkívül felindulta hallottokon, és miután vendégeitől bocsánatot kért, hogy egy sürgetős ügyben egy kis időre távoznia kell, a lelkéssel együtt gyorsan kisetett a palotából. A lelkész haza ment lakására, felköltötte Jancsi s néhány percz múlva a kint várakozó püspökhöz csatlakoztak. Szótlanul mentek át a paplak udvarán. Az udvar végén a püspök felnyitott egy kis ajtót, mely a templomba szolgált. Beléptek. A templom setét volt, de a két pap úgy járt benne, akár nappal. Az oltár mellé húzódtak és épen ekkor ütött a toronyóra tizet. Vártak tovább és az óra egy negyed tizenegyet is elütötte.

— Ej, mondá gunyosan a lelkész, Galimbois ugyancsak várát magára. Te kis semmiházi, mondá hirtelen Jancsi felé fordulva, mered-e még állítani, hogy látad az én sekrestyésemet, a mint a perselyt kiürítette?

— Oh tisztelendő ur, felelé Jancsi, mind igaz, amit mondtam.

Tovább vártak, mialatt a lelkész magában mormogta:

— Vádolni Galimboist . . . Galimbois maga a becsületesség; jót állanék érte akár csak magamért.

Éppen ekkor gyenge zörej hallatszott, mintha kulcs fordult volna meg a zárban. Az ajtó csöndesen fölnyilt, Galimbois, egy kis lámpást tartva kezében, a persely felé közeledett és kezdte kiüríteni. Ebben a pillanatban a lelkész szörnyű haraggal kiugorva az oltár mögül, dörgő hangon kiálta rá.

— Gyalázatos tolvaj! Szentségtörő! Egy nehéz test zuhanása hallatszott.

— Segítség! Segítség! . . kiálta egyszerre a két pap, feledve, hogy a segítség csak tőlük maguktól eredhet.

— Méltóságos ur! Meghalt! szólta a lelkész megindultan. Meghalt épen, mikor ezt a nagy bünt követte el.

— A lámpás meg kialudt, kiáltott fel a püspök, ki leghamarább nyerte vissza hideg vérét.

A sekrestye lámpásához futott és meggyújtotta. Galimbois még mindig életelenül hevert a földön. A két pap fölemelte és kifelé vitte a templomból.

— Ez gutaütés, szólta a lelkész; mit fogunk most csinálni? Hallod-e, kis fiam, szaladj gyorsan Galimboisnéhoz és mondd neki hogy siessen ide.

Kis vártatva Galimboisné megérkezett és mikor meglátta félholt urát, megértett mindent.

— Ah! A szegény ember! Mekkora szerencsétlenség! Valami zajt hallott a templom ajtajánál, és maga akart róla meggyőződni, hogy mi lehet, és . . .

— Hallgasson, boldogtalan! kiáltott a püspök. Ne mentesse férjét, mindent tudunk. Segítsen inkább haza vinni és aztán siessen orvos után.

A sekrestyést lefektették ágyába, hideg vízzel borogatták, de nem tért többé

magához. Nemsokára megérkezett az orvos és miután megvizsgálta a beteget, így szólt:

— Nincs remény, hogy életben maradjon, pár óra múlva meg fog halni.

Ez be is következett.

A kis kéményseprőt a püspök magával vitte és másnap így szólt hozzá:

— Miután minden reményedet belém helyezted, nem akarom, hogy csalódjál. Jövődről én fogok gondoskodni.

Jancsi a papnevelő intézetbe került. Mily tüzzel tanult, és hogy iparkodott kipótolni mindazt, amit eddig elmulasztott! Mikor tanulmányait elvégezte, mint pap lépett ki az intézetből. Megsugom még, hogy azt a hirt hallottam róla, hogy nemsokára püspök lesz.

Fancziából:

BITTŐ PISTA.

BIRINKA.

— Egy macska-kitűnőség története. —

(Képpel a 136—137. lapokon.)

Kedves Forgó bácsi!

AZ A KEDVES kis ciczatörténet, melyet Irén néni mondott el a multkor, fölelevenítette emlékeztünkben a mi rendkívül okos ciczáink viselt dolgait is. Gyermekeim kérnek, legalább egy részét irjam meg Forgó bácsinak, illetve a mi »Kis Lap«-unk apró népeinek.

Azt a szép és okos ciczát anya nélkül neveltük két hetes korán tul. Talán ez okozta nagy ragaszkodását; különösen kis fiamhoz. Ha a kis gyermek fölsikoltott, a cicza berohant hozzá és többször tapasztaltuk, hogy kész volna, megvédeni őt, mint saját fiát. Mindent megfigyelt. Amit megtiltottunk neki, azt nem cselekedte, sőt még a fölszelt sonkát is bátran ott

hagyhattuk előtte; mert ha még ugy kívánta, se mert volna hozzá nyulni; nemcsak — de még ő zavarta el onnan a közeledő kis kutyát. Ezt többször kipróbáltuk. — A kertben sohasem tett kárt, inkább hasznot, amennyiben kártékony cserobogarat, hernyót és mindenféle rovarot kipusztítgatott onnan.

Az idegent, mint valami házörző eb, bejelentette. Hosszura nyult testtel, ijedve rohant be ilyenkor. Mi már értettük az ő jeleit és kinéztünk, vajjon ki jár ott? Egy este a kerti napszámosok; mikor elmentek, tárva-nyitva hagyták a kaput. A cicza hozzám rohant a verandára. Jól tudtam, ez mit jelent. Szóltam hozzá, megnyugtattam és a kapu felé mentem megnézni, vajjon ki az az idegen? Nagy boszuságomra egy csapat kutyát találtam ott a mi szép, nyiló török szegfünk között. Már sötétes volt; nem igen láthattam, mi kárt tettek; de reggel, hogy fölkeltem, a pitarajtót kaparta a cicza. Beeresztem, — hát egy szál szegfüt hoz a szájában, leteszi elébem, hizeleg, mintha mondaná, hogy nem ő tette, hanem — s azzal neki esett a virágnak és tépte, aztán megint hizelgett — így tették a kutyák. — Mondtam neki, hogy megértettem, hogy nem ő tette, hanem csak a gonosz kutyák. Ezen megnyugodott, újra fölvette a szegfüt és bevitte a szobába az ő kis gazdájának; majd kikiváncozott, újra behozott egy szál szegfüt s még egy harmadikat is. Itt volt akkor a sógorom is — egy falusi gazda — a ki látva, mily csodálatra méltó okosságot mutat ez a cicza, azt mondta, hogy még nem is olyan nagyon régen megégettek volna mint boszorkányt, de talán még

ma sem tartanák nálunk a falun »tisztá dolognak« az ilyen állatot.

Máskor látta, hogy Imrike pillét fogott és játszik vele, de játék közben a pille elszabadult. A czicza utána ugrott, megfogta és *oda vitte* Imrikének. Hozott neki sokszor cserebogarat és — macska eszével azt hívén, hogy kedvében jár vele — egeret, sőt patkányt is.

Egyszer engem is nagyon hívott. Megyek vele, — hát az előszobában fekszik egy rettentő nagy patkány. A czicza kurrogott, ahogy szokott mikor a fiát hívja. Bele-beleharapott a kinszenvedett állat fejébe, de nem evett belőle. Hízelt mindenfélékép; azt akarta, hogy én egyem meg; de már azt meg nem tettem a kedveért.

Elhatároztuk, hogy ha fia lesz, nem mondjuk meg mindjárt a gyermekeknek. De a czicza nem tartotta szükségesnek ezt az elővigyázatot, hanem abban az időben, mikor a gyermekek föl szoktak kelni, előkerült a pinczéből s mielőtt észrevettem volna, már levezette Irmámat és büszkén, boldogan mutatta az ő szép kis fiait. Akkor már egy pár maroknyi csont volt ott a kosárban, mert a tapasztalatlan czicza azt hitte, hogy az is kell a kicsinyeknek. Aztán fölhozatta Irmuskával az ő kosarát; de nem érte be vele, hogy a konyhán akárhová tegyék a fészket, hanem fölkéredzkedett vele a cselédágy tetejére; ott is lakott, míg csak le nem pöröltem onnan. Volt akkoriban egy piczi házi nyulunk is; azt is szeretettel fogadta be a fiai közé, nyalogatta, mosta és féltette az idegenektől úgy, mint a saját fiait.

De a legbámulatosabbat még csak

most fogom elmondani. Egy tavaszon nem volt szegénynek fia. A tejes asszony hozott nekünk két kis kacsát. Hogy a hangjukat meghallotta, oda futott hozzájuk. Szükségesnek hittem, komolyon inteni a cziczát, valahogy ellenségnek ne nézze a kis szárnyasokat. Később nagy kerek szemekkel vizsgálta a vendégeket és óvatosan közeledett hozzájuk; én lestem, mert a czicza magaviseletét nem értettem. Fél-e tőlük, vagy pedig — vágyik-e rájuk? Mert végre is csak macska a czicza. Ott hagytam az apró kacsákat magam előtt egy kosárban. Láttam, hogy »Birinka« — így híttuk — nagyon érdeklődik a hápogó jövevények iránt. Végre vigyázva bele hágott a kosárba, bele feküdt, a két kacsa fiókát nem ölte, de ölelte, melengette és nyalogatta, mialatt a legboldogabban dorombolt. A kis kacsák ezental csak nála, az ő szokatlan mostohájukkal laktak együtt. A czicza több éjen át a konyhában hált az ő fogadott tollas fiaival. Kedvesen gondoskodott róluk: előre bele feküdt a kosárba és tőlünk kívánta, hogy tegyük mellé a kacsákat. De a sok nyalogatástól összetapadt a madarak pelyhe, a mit azok sehogy sem szerettek; e miatt aztán nem is maradtak meg a cziczával egy kosárban, amin a nevelő anya láthatólag elszontyolodott. Azt hitte nyilván, hogy »Lumpi« kutyusnak van valami köze a dologhoz, mert nem győztük eléggé védelmezni a pajkos, bolondos ebescskétől. Több napon üldözte a kaffogó, pajkos kutyát. A szó szoros értelmében képes lett volna agyon marni a vig állatkát.

A férjemet mindig ott várta a kapuban és amikor haza jött, úgy hízeltget,

hempergett előtte Birinka, mint egy hű kutya. Ha elmentünk valahová, cziczánk nagyon komoly volt és ha megjöttünk ismét, örömmel fogadott; de mégis akkor hízelt legjobban, a mikor ő kelme rozsfát tett a tűzre. Azzal árulta el magát mindig, hogy a szobaleányunktól, a Terkától bujt, nekünk pedig hízelt.

Egyszer délben holmi csinyt követett el megint. Terka meg is csapkodta a konyha ruhával és nevetve beszélte, hogy ő most azt keresi, vajjon mi kárt ejtett a czicza? — mert az bizonyos, hogy tett. Ki is kapott érte, de arra mégsem tudott rá jönni a Terka, voltaképp mi rosszat is cselekedett ő cziczasága? Este jutott csak eszünkbe: hová lett az Imrike fél virslije? Csakugyan! — azt lopta el a gonosz! Jól tudta, hogy nagyot hibázott vele: asztalról ellopni valamit! De mert nem volt rá bizva, hát ő azt is maradéknak tekintette; csak azt nem várta meg, amíg odaadták neki.

Egyszer séta után a kert alsó része felé jöttünk haza. A czicza épen kint volt a fiaival. Észre vett bennünket, fölugrott a kerítésre, lejött az én vállamra és hívott, nem akart tovább eresztetni. Nagy nyugtalansággal szaladt utánunk a kerítés tetején, mialatt le-lenyujtotta a lábát hozzám és bele kapaszkodott a ruhámba és folyton kurrogott. Arra nem mehettünk be, mert nem volt a kerítésen kapu. Utánunk jött egy darabon, nyávogott és sehogy sem akart eleresztetni. Sokszor hívta vissza a Terkát is, ha ment valahova, és mikor látta hogy hiába, akkor ő is elkísérte jó messzire. Hűségét az is bizonyítja, hogy mikor ide jöttünk lakni,

nem kellett őrizni, megmaradt velünk szépen, pedig egyáltalában nem kényeztettük, csak jól bántunk vele. Igaz, hogy akkor még fiatal is volt.

BIRINKA. (a 134. lapon.)

Végre is anyai szeretetének lett az áldozata.

Két kis fia volt; először az egyik kapott valami bőrbetegséget, amiben pár

nap alatt elpusztult. Anyai hűséggel ápolgatta, nyalogatta. Aztán beteg lett a másik cziczuskája is. Szintén aggodalmas gyöngédséggel gondozta eleinte, de később határozottan félt tőle, mert akkor már ő is megkapta volt azt a rettenetes, kínos betegséget, amely már ki is ütött az orrán. Bizonyos hogy a nyalogatás által ragadt rá. Mindent megtettünk, ami annak a jó, okos, hűséges, hasznos, kedves cziczának a javára válhatott — de hiába! Hat heti nagy szenvedés után meghalt. Még a betegségében is tudta, hogy javát akarjuk: egész nyugodtan hagyta magát petroleummal bekenni; később meg is fürösztöttük langyos vízben, szappannal mostuk; soha nem ellenezte. Olyan okosan, panaszosan nézett rám és boldog volt, ha közelemben lehetett. Szegény hű czicza!

Bocsánatot kérek, hogy ily hosszú lett az emlékbeszéd a cziczáról, de az egész leirtam úgy a mint eszembe jutott. Lehet hogy sokat elhagyhattam és helyébe jobbat is írhattam volna róla, de talán így is elolvassa kedves Forgó bácsi.

A szegfű meg a kis kacsák története bizonyosan feltűnik, amelyet bizonyára érdeklődéssel fogadnak a »Kis Lap« kedves kis olvasói.

Budapest, 1885. évi febr. 5.

Nagy János utca 24. sz.

Hive

VOLF GYÖRGYNÉ.

E vonzóan előadott valóságos cziczatörténet kedvességénél csak a beküldő szerénysége nagyobb. Meg vagyok felőle győződve, hogy mindnyájan gyönyörűséggel olvastátok.

F. b.

ÖDÖN HARAGJA.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

KERTRE nyíló kedves, barátságos szobában kényelmes karszék állt az ablak mellett. Pompásan lehetett benne pihenni, heverészni, s a ki beleült, bizonyosan nagyon jól érezte magát.

Körülötte is minden csinos volt a szobában, a lenyugvó nap nyájasan intett be bucsuzóul s a kertből madarak dala hangzott. De ez mind hiába volt. A ki most ott ült a székben, az épen-séggel nem lát-szott elégedettnek, sőt olyan haragos, mo-gorva képet csinált, mintha nem is ebben a kedves szobácskában, kényel-

mes karos székben ülne, hanem valahol sötét börtön fenekén, bilincsbe verve. Az a valaki pedig egy fiu volt, vagy tiz éves.

Már jó órája mulhatott, hogy ott ült. Valami nagy bajának kellett lenni, mert esőppet sem akart megvigasztalódni; sőt minél előbbre haladt az idő, ő annál haragosabb lett, a szék-ből pedig a világért

sem mozdult volna meg. Nem is tudom meddig ült volna ott, ha egyszer végre be nem lép egy kis leányka.

Ez tökéletesen ellentéte volt a makacsul ülő fiunak. Mosolygó képpel, fűrgén jött be s egyenesen a szekrényhez sietett, hol előkeresett valamit. Ekkor a karos-zékből haragos, daczos hangon megszólalt a fiu:

— No, hát itt van már a kedves vendég?

— Itt bizony! De hát te mért ülsz itt, Ödön? Gyönyörű dolog, bent maradni a szobában, mikor vendéged, pajtásod érkezik!

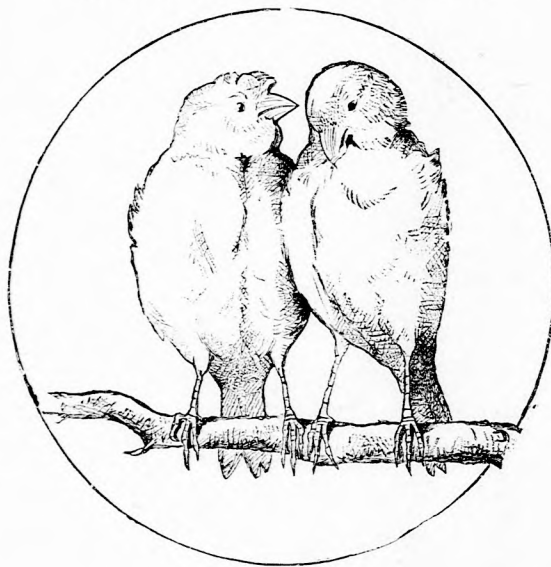
— Nekem nem pajtásom, nem is lesz. Ha te olyan nagyon szereted, hát legyen a te pajtásod az a te kedves Károlyod!

— Az is lesz,

nem is fogom megbánni. Most még derekabb fiu, mint tavaly volt. Jaj ha látnád, hogy megnőtt! Legalább is két fejjel nagyobb náladnál, pedig alig egy-két évvel idősebb.

— Oh, képzelem! Hiszen mindig olyan otromba nagy volt, mint valami emberevő óriás! Ki nem állhatom!

VERÉBFFY ÉS VEREBELLA.

*Verébffy ur s Verebella
Barátságban éltek,
Egymás mellett egy kis ágon
Boldogan megfértek.*

— Én meg nagyon örülök neki. Olyan ügyes, olyan erős, hogy mindenben könnyen tud segíteni. Kicsit heveskedő, az igaz, de ép ezért volna szükséges, hogy jó pajtások legyetek, mint illenék is.

— Nem leszek azért sem! Mikor tavaly itt volt, mindig boszantott, soha sem birtam vele és ő hetykélkedett azzal, hogy nagyobb s erősebb. Most megint el fogja rontani az egész szünidőmet, megint ő lesz mindenben az ur.

— Persze, mert ő az öregebb, okosabb és erősebb. No legyen eszed, Ödön! Az már nagyon csunya volna, hogy mert tavaly haragban váltatok el, most is haraggal fogadnád. Tudod, hogy Károly közel rokonunk és apácska is, mamácska is nagyon szeretik. Hozzá még árva is, nincs szünidőkre hová mennie.

— Hát maradjon otthon! Én ki nem állhatom! Nem, azért sem!

Épen ekkor lépett be Károly és nevetve felelt Ödön szavaira:

— Az már baj, ha ki nem állhatsz; csakhogy neked baj; mert itt vagyok és itt maradok. A néni, tudom, szeret; és szeret a bácsi is; de még te is, ugy-e Miczike?

— Hogy ne! Mindnyájan szeretünk!

— No hát akkor te se bolondozzál, Ödön. Csak nem haragszol még most is azért, hogy tavaly földhöz vágtalak? Te

hetvenkedtél, hogy nem félsz tőlem, birsz velem, hát megmutattam, hogy nem igaz. Most pedig legyünk jó barátok.

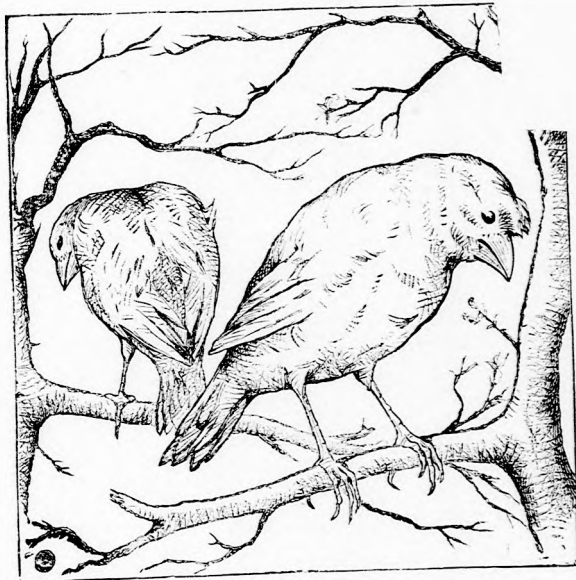
Ödön kellenül nyujtotta a kezét s Károly úgy megszorította, hogy Ödön majd feljajdult bele.

— Gyerekek, jöjjetek vacsorálni! szólt be Ödön édes anyja.

Vacsora után Károly egy kis ideig még ren-

dezgette a holmiját, aztán engedelmet kért, hogy lefekhessék, mert nagyon elfáradt a hosszú utazásban.

Másnap a reggeli után Károly nyugtalanul keresett valamit. Bejárta mind a szobákat, melyekben este volt s a hol szétrakta holmiját.

*Egyszerre hogy — hogy nem? vége
Lett a barátságunk;
Verébfiy és Verebella
Egymástól megváltak.*

— Két könyvem nem találok, mondá. Pedig világosan emlékszem, hogy kivettem a ládából.

Miczike segített a keresésben, a mama is, a szobaleány is, de a könyveket sehol sem találták. Ödön nem kereste, hanem gunyosan mondá:

— Persze, a ki nem teszi helyére a holmiját, az keresgélhet aztán órákig. Én nem hagyogatom el a könyveimet, nem is kell soha keresnem.

— Se baj, majd megkerülnek valahonnan, szólt Miczike. Bizonyosan valami más csomagba tévedtek.

— Azt nem hiszem, felelé Károly. Hanem bizonyosan elő fognak kerülni, sőt én már gyanítom is, honnan.

Ödönre nézett, de ez közönyösen elfordult, mintha csöppet sem érdekelné az egész dolog.

Ebéd után Károly nagy sétára indult Miczikével, míg Ödön azt mondta, hogy neki dolga van, otthon marad. De Károly sem ment messzire, mert alighogy egy kis darabon mentek, már visszafordult és a kert fala mellett a ház felé ment.

— De hát minek megyünk vissza? kérdé Miczike. Otthon felejtettél valamit?

— Nem én, hanem egy kis dolgom akadt.

Épen a kertajtó közelébe értek, mikor kilépett Ödön, kezében két könyvvel és gyors léptekkel indult egy szomszéd ház felé, hol ismerőseik laktak. De bizoda nem jutott el, mert Károly megpillantotta s így szólt Miczikéhez:

— Lám, jól gyanítottam: ő dugta el a könyveimet, hogy megboszantson. No megállj, kópé, most fülön foglak!

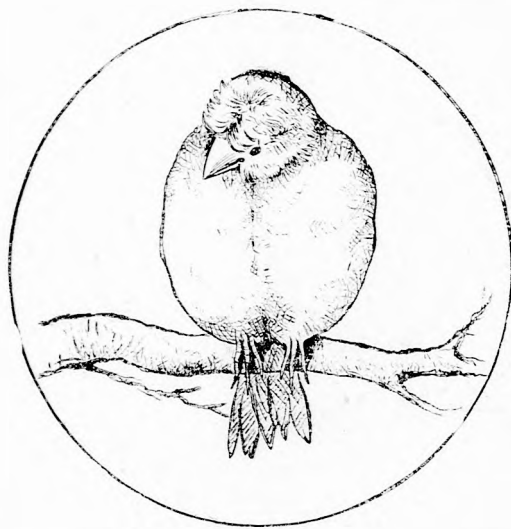
Ödön is megpillantotta Károlyt és futásnak eredt, de ez csak rövid ideig tartott. Károly egy pár ugrással utólérte és, miként előre mondá,

fülön csipte, úgy hogy Ödön majd felsikoltott a fájdalomtól. Mikor Miczike odaért hozzájuk, hevesen pöröltek. Károly követelte a könyveit, Ödön pedig váltig állította, hogy azok nem a Károly könyvei.

— Akkor hát mutasd meg.

— Nem mutatom, azért sem mutatom!

— Mutasd meg, különben megverlek.

*Básan csücsült Verebella
Egyedül az ágon,
Éltünődve a megszokadt
Régi barátságán.*

Miczike ijedten szólt közbe:

— Ne, kérlek, ne bánts, Károly! (Lásd a képet a czimlapon.) Ne pöröljete, fiuk, hiszen nem érdemes ilyen haszontalanságért! Ugy-e, Ödönkém, megmutatod a könyveket?

— Most már csak azért sem! Mondtam, hogy nem az ő könyvei... ha nem bántott volna, megmutattam volna.

— Ha pedig nem mutatod, még jobban meghuzom a füledet.

És meg is huzta úgy, hogy Ödön toraka szakadtából ordított.

Igy dulakodtak jó ideig s Miczike majdnem sirva csitította őket. Végre nagynehezen rábirta Ödönt, hogy neki adja kezébe a könyveket, ő nézze meg. Erre is csak azért állt rá, mert már nagyon sajtott a füle, Károly pedig még mindig nem eresztette. Miczike megnézte a könyveket.

— Csakugyan nem a te könyveid Károly. Nézd, mind a kettő az Ödön tan-könyve.

Károly mindjárt eleresztette Ödönt és őszinte sajnálkozással mondá:

— Ejnye, akkor rosztat tettem! De hát szentül hittem, hogy Ödön dugta el, olyan furcsán gunyolódott reggel! Most meg futásnak eredt, mihelyt meglátott. A könyvek pedig egészen olyanok, mint az enyéim. Sebaj no, ne haragudjál Ödön, bocsáss meg!

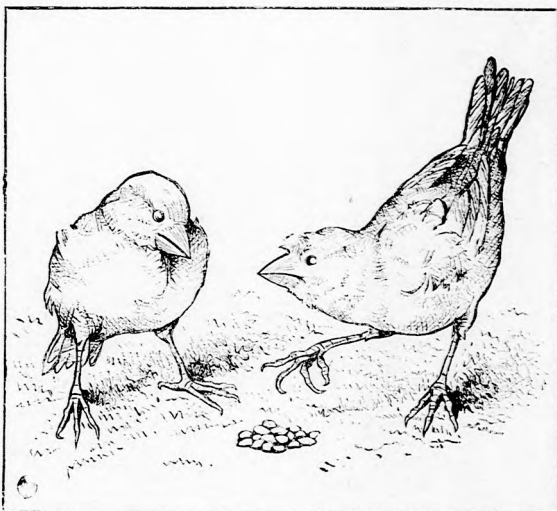
Ödön azonban mérgesen elfordult, fölszedte a dulakodás közben leesett ka-

lapját és dühös pillantást vetve Károlyra elszaladt.

— Nagyon sajnálom, hogy bántottam, — szólt Károly Miczikéhez. — Persze, nekem is mindig utólag jut eszembe, hogy nem jó hirtelenkedni. De mikor oly szépen kérem, hogy bocsásson meg, már csak megtehetné. Hiszen egyebet mit te-

gyek, mint hogy bocsánatot kérek tőle?

Ezt bizony hiába kérte. Ödön e naptól fogva még kevésbé szerette. Károly mindenkép megróbálta a békülést, neki akarta adni a tollkését, a lapdáját, akármit, amit Ödön csak akart; de ez nem akart semmit, legkevésbé pedig a jó barátságot. Utóljára aztán Károly megelégte.

*Az erdőben találkoztak —
Csomó epret leltek.
Verébfiy ur strázsálta, s rajt
Össze is pereltek.*

— Két könyvemem nem találok, mondá. Pedig világosan emlékszem, hogy kivettem a ládából.

Miczike segített a keresésben, a mama is, a szobaleány is, de a könyveket sehol sem találták. Ödön nem kereste, hanem gunyosan mondá:

— Persze, a ki nem teszi helyére a holmiját, az keresgélhet aztán órákig. Én nem hagyogatom el a könyveimet, nem is kell soha keresnem.

— Se baj, majd megkerülnek valahonnan, szólt Miczike. Bizonyosan valami más csomagba tévedtek.

— Azt nem hiszem, felelé Károly. Hanem bizonyosan elő fognak kerülni, sőt én már gyanitom is, honnan.

Ödönre nézett, de ez közönyösen elfordult, mintha csöppet sem érdekelné az egész dolog.

Ebéd után Károly nagy sétára indult Miczikével, míg Ödön azt mondta, hogy neki dolga van, otthon marad. De Károly sem ment messzire, mert alighogy egy kis darabon mentek, már visszafordult és a kert fala mellett a ház felé ment.

— De hát minek megyünk vissza? kérde Miczike. Otthon felejtettél valamit?

— Nem én, hanem egy kis dolgom akadt.

Épen a kertajtó közelébe értek, mikor kilépett Ödön, kezében két könyvvel és gyors léptekkel indult egy szomszéd ház felé, hol ismerőseik laktak. De bizoda nem jutott el, mert Károly megpillantotta s így szólt Miczikéhez:

— Lám, jól gyanítottam: ő dugta el a könyveimet, hogy megboszantson. No megállj, kópé, most fülön foglak!

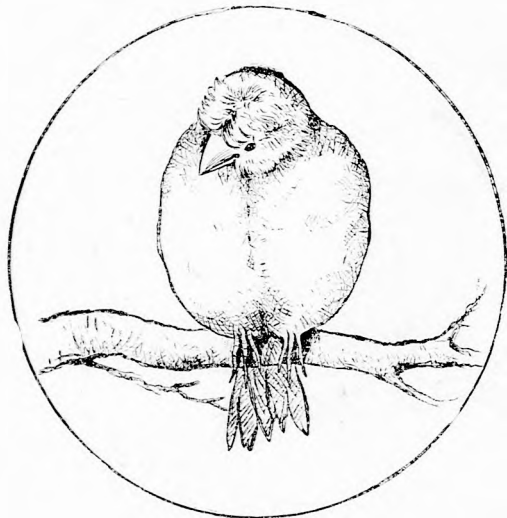
Ödön is megpillantotta Károlyt és futásnak eredt, de ez csak rövid ideig tartott. Károly egy pár ugrással utólérte és, miként előre mondá,

fülön csipte, úgy hogy Ödön majd felsikoltott a fájdalomtól. Mikor Miczike odaért hozzájuk, hevesen pöröltek. Károly követelte a könyveit, Ödön pedig váltig állította, hogy azok nem a Károly könyvei.

— Akkor hát mutasd meg.

— Nem mutatom, azért sem mutatom!

— Mutasd meg, különben megverlek.

*Búsan csücsült Verebella
Egyedül az ágon,
Eltűnődve a megszakadt
Régi barátságán.*

Miczike

— N

(Lásd a k
fiuk, hisz
talanságé
tod a kön

— M

tam, hogy
bántott v

— Ha

nem mu
még j
meghuzor
füledet.

És m
huzta
hogy Öd
ka szaka
ordított.

Igy du
tak jó i

Miczike
nem sirv
titotta

Végre na
hezen r

Ödönt,
neki ad

zébe a k
ket, ő
meg. Er

nagyon
mindig r
a könyv

—

Károly.
könyve.
Ká
és őszin

Miczike ijedten szólt közbe:

— Ne, kérlek, ne bánts, Károly! (Lásd a képet a czimlapon.) Ne pöröljete, fiuk, hiszen nem érdemes ilyen haszontalanságért! Ugy-e, Ödönkém, megmutatod a könyveket?

— Most már csak azért sem! Mondtam, hogy nem az ő könyvei... ha nem bántott volna, megmutattam volna.

— Ha pedig nem mutatod, még jobban meghuzom a füledet.

És meg is huzta úgy, hogy Ödön toroka szakadtából ordított.

Igy dulakodtak jó ideig s Miczike majdnem sirva csitította őket. Végre nagynehezen rábirta Ödönt, hogy neki adja kezébe a könyveket, ő nézze meg. Erre is csak azért állt rá, mert már nagyon sajnált a füle, Károly pedig még mindig nem eresztette. Miczike megnézte a könyveket.

— Csakugyan nem a te könyveid Károly. Nézd, mind a kettő az Ödön tan-könyve.

Károly mindjárt eleresztette Ödönt és őszinte sajnálkozással mondá:

— Ejnye, akkor roszt tettem! De hát szentül hittem, hogy Ödön dugta el, olyan furcsán gunyolódott reggel! Most meg futásnak eredt, mihelyt meglátott. A könyvek pedig egészen olyanok, mint az enyéim. Se baj no, ne haragudjál Ödön, bocsáss meg!

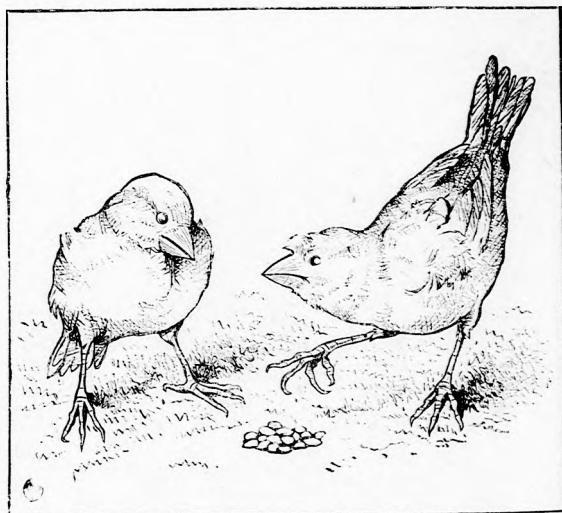
Ödön azonban mérgesen elfordult, fölszedte a dulakodás közben leesett ka-

lapját és dühös pillantást vetve Károlyra elszaladt.

— Nagyon sajnálom, hogy bántottam, — szólt Károly Miczikéhez. — Persze, nekem is mindig utólag jut eszembe, hogy nem jó hirtelenkedni. De mikor oly szépen kérem, hogy bocsásson meg, már csak megtehetné. Hiszen egyebet mit te-

gyek, mint hogy bocsánatot kérek tőle?

Ezt bizony hiába kérte. Ödön e naptól fogva még kevésbé szerette. Károly mindenkép megróbálta a békülést, neki akarta adni a tollkését, a lapdáját, akármit, amit Ödön csak akart; de ez nem akart semmit, legkevésbé pedig a jó barátságot. Utóljára aztán Károly megelégtelt.

*Az erdőben találkoztak —
Csomó epret leltek.
Verébfiy ur strázsálta, s rajt
Össze is perelték.*

— Ha semmikép sem akarsz kibékülni, hát legyen a kedved szerint, mondá. Tehát ellenségem akarsz lenni?

— Az! felelé Ödön makaacsul.

Károly vállat vont és ott hagyta. Miczike is hiába próbálta kiengesztelni testvérét, Ödön nem tágitott.

— Lásd, mondá a jó leánya, lásd,

Károly sajnálta a tévedést, bocsánatot is kért; ilyenkor már nem szép a haragtartás. Most már aztán ő haragudhatik méltán, mikor látja, hogy te csakugyan valóságos ellensége vagy.

— Igen is, az vagyok, akarom hogy tudja, hogy az vagyok.

Most már aztán Miczike is vállat vont rá és ott hagyta.

A következő

nap is elmúlt és Ödön még mindig tetszett magának abban, hogy mutatta, mennyire haragszik. Károly azonban nem sokat törődött vele többé, feléje sem nézett, hanem járt a maga dolgai után és játszott, sétált Miczikével, kivel mindig jó barátságban maradt. Hanem

harmadnap mégis történt valami, ami változtatott a dolgokon.

Ismét kísétáltak s ezuttal a közel Zagyva felé. Ödön azonban más pajtásaival ment és magával vitte kedvenc kis kutyáskáját is, mely vigan ugrándozott körülötte. Károly és Miczike messzire elsétáltak a folyó mentén lefelé és nem is látták,

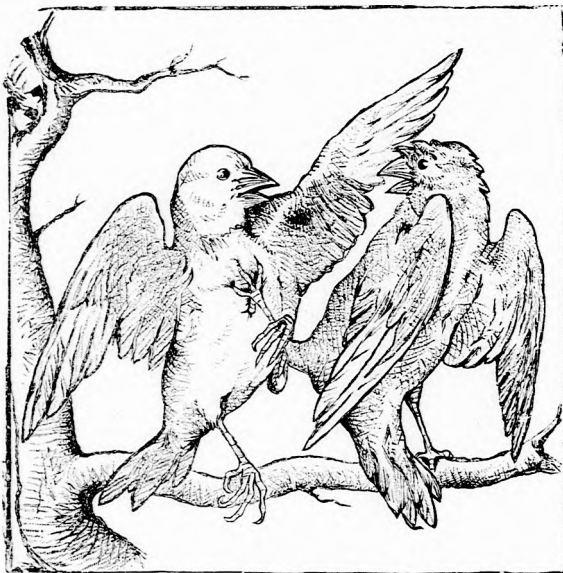
mit mivel Ödön, nem sejtették, milyen szomorúság érte. Alig játszott ugyan is Ödön néhány perczig pajtásaival, egyik pajkos fiúnak az jutott eszébe, hogy a kis kutyát bosszantsa. Ödön ezt nem akarta engedni, de a fiuknak nagyon tetszett a mulatság, végre összszepöröltek Ödönnel és elhatározták, hogy bosszút állanak rajta, még pedig a

kedvenc kutyáskájától fogják megfosztani.

— Dobjuk be a vízbe! mondá az egyik.

— Kiuszlik, felelé a másik.

— Dehogy uszik! Van nálam zsinór, összekötjük a lábait.

*De nem csupán perlekedtek,
Még hajba is kaptak —
Azaz tollba . . . és egymáson
Jó szílat nem hagytak.*

(Vége következik.)

Hiába
fiukkal,
tyácskát,
mely gy
zékolt, d
segíteni
nem mer
ten, fenye
ben led
magát.

A
jöttek m
még val
igen, az
ugyan,
látta, ho
van tapa
meg Ká
hogy át

—
mentette
kérdé Ö

—
látta E
került a
Öd
szólt:

—
az pedi
tette a
tünk, m
lamit. E
látta, h
csinyt.
rült, ne
azt mo
sulni fo
nem g
azon ru

Hiába szállt szembe Ödön a kegyetlen fiukkal, nem birt velök. Megfogták a kutyácskát, megkötözték és bedobták a vízbe, mely gyorsan elsodorta. Ödön sirt, toporzékolt, de ez nem használt. Ő maga pedig segíteni nem tudott, mert a víz mély volt, nem merhetett bele ugrani. Kétségbeesetten, fényezetőzve ment tehát haza, utközben ledőlve egy fa alá, hogy jól kisirja magát.

A mint a házhoz ért, épen akkor jöttek más oldalról Károly és Miczike és még valaki, — Ödön alig akarta hinni... igen, az ő kedves kutyácskája, lucskosan ugyan, de jókedvűen. Azt is mindjárt látta, hogy Károly is csupa víz, testéhez van tapadva minden ruhája. Nem is állt meg Károly, hanem szaladt be a házba, hogy átöltözzék.

— Az én kutyácskám! De hát ki mentette meg? Hogy jutottatok hozzá? kérde Ödön Miczikétől.

— Azt könnyen kitalálhatod, hiszen láttad Károlyt. Inkább te mondd el, hogy került a kutyácska összekötözve a vízbe.

Ödön elmondta s Miczike aztán így szólt:

— Lásd, jó pajtásaid így tettek veled; az pedig, a kinek ellensége vagy, megmentette a kedvencedet. Épen visszafelé jöttünk, mikor a vízben megpillantottunk valamit. Károly ismert rá és mindjárt kitalálta, hogy azok a gonosz fiuk követték el a csinyt. A szegény kutyácskád már el-elmerült, nem volt veszteni való idő és Károly azt mondta, hogy te bizony nagyon busolni fogsz, ha oda vész kedves kutyácskád; nem gondolt ellenségeskedésedre, hanem azon ruhástul beugrott a vízbe és megmen-

tette a szegény állatot. Ugy féltem... de aztán örültem is, és láttam, hogy Károly csakugyan különb, jobb szívű, mint te.

Ödön megszégyenülten hallotta ezt és jól érezte, hogy igaz. Nem is habozott sokáig, hanem utána iramodott Károlynak, köszönetet mondott neki és most már ő kért bocsánatot csuf viseleteért.

— Nem haragszom én, Ödönkém, felelt Károly. Hanem tudod mit? Jövöre tégy te is úgy, mint én: ha megesik is, hogy összezördülsz valakivel, ne tartsd soha sokáig a haragot. Mevlásd, boldogabb léssz.

Ödön megfogadta és e naptól fogva vigan éltek. Mikor pedig Károly haza utazott, Ödön sajnálta legjobban.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Semsey Matild. A »Lányok Lapja« kiadó szerkesztőjének a neve Dolinay Gyula. Lapjára, ennek czime alatt, előtűzethetni minden postai útvonalnál utánvétellel is. — **Hönig testvérek.** Sorát ejtem. — **Lits Márta.** Előadásokban van folyékony, de beszélykéd szövése nem egyenletes, e szerint a közlésre még nem alkalmas. — **Nagy Emma.** A kért lakásczím: Budapest, Magyar utca 24. sz. — **Oberschall Jolán.** Kissé tán nagyon is könnyű a te rejtvényed. — **Küszler Gizella.** Szívesen veszem tudomásul, hogy azóta ismét két szorgalmi jegyet érdemeltél ki magadnak. — **Grosz testvérek.** Serdültebb ifjuságnak ajánlhatom a »Magyar Ifjuság« cz. lapot s főleg lányok részére a Dolinay »Lányok lapját«. — **Buda Irma.** Már rég megjelent. — **Goldmann Leó.** Kedvem tellett a szép írásodban. A »piczikének« mi a neve? — **Ott Nina (London.)** Örülök hogy megszerezhettem a hiányzó számokat. — **Szöllösi Sándor.** Ha valaki még csak hét esztendő kis vitéz, vonalzott papírosra írjon, nehogy a betűi szerte potyogjanak. — **Elsner Aurelia.** Nagy köszönettel vettem a küldeményt, s illető helyen át is adtam, hol a becses ajándék zajos örömet okozott. — **Veinberger Gyula.** Az üzenet, a leveleitekre küldött válasz nem kitüntetés. Minden kis olvasómnak joga van hozzá; csak aztán, ha ír: *oka* legyen a levelének. — **Daczó Ella.** A kit kérdezel: az a kis lány már nagy lány. — **Reischenstein testvérek.** Köszönöm a szép virá-

got. — **Dezseöffy Jolán.** Irásoddal meg vagyok elégedve; nem a legszebb ugyan, de kellemes hajlásu betűket vész. — **Schlesinger testvérek.** Meg fog jelenni. — **Kovács Izmenke.** Csakhogy együtt maradunk! — **Prag Erzsike.** A jó kívánság sohasem jár későn. — **Farkas Bianca és Berta.** Munkásokat az én kis olvasóim soraiban nem keresek, de szívesen veszem, bármikor fordulnak hozzám valamely kérdésekkel vagy kérésökkel. Nektek is mindannyiszor szívesen fogok felelni. Hozzám való szíves hajlandóságatok örömemre szolgál s érzelmeiteket viszonzom. A levelet melyőtök írta? Mert szép az írás. — **Ory Marianne.** Csak a képecskét metszetem hozzá, s aztán a közlésnek mi sem állja az útját. — **Radány testvérek.** A ki nekem hajdan való kedves tanítványom volt, annak most a gyermekeit látom a »Kis Lap« zászlója alatt. Hogy eljár az idő! Mindnyájatoknak üdvözlémet! — **Batizi Évike.** Dejszen, olyan hét éves kis babától mint te, elég jó írás. — **Schlichter testvérek.** Szép írás, takaros levél. Melyőtök írta? — **Császy Bella.** Neked is dícséretet érdemel az írásod. Az egyik rejtvényt már közöltem is, mert tárgyánál fogva sietős volt. — **Goldstein Szerénke.** Bár ki által rendelted is meg a »Kis Lap«-ot, annak előfizetői közé léptél. — **Mailáth Flora és Katicza. K. és Ó.** betű nines a latin nyelvben. Szétdarabolt magyar szavak még nem latin szavak ám! Mi az *ava, agy?* — **Löve Zsófia.** Az elrendezés némi gyakorlatra mutat; de hát ez még nem elég szindarab megírására. Mint szorgalmad jelét azonban szívesen fogadom. A kéziratot egy hétig átveheted minden pénteken délben. — **Plotényi Eugénie (Beaumontoir Fondettes.)** Élvezettel olvastam a kis történetet, melyet a hozzá mellékelte művészi rajzokkal együtt hova előbb közölni fogok. Üdv a távolba! — **Goldberger Jennyke.** Köszönöm lelkes ragaszkodásodat és jókívánságaidat. — **Rost Frida.** A szabad erdőbül a madárvásárra, s innen a vevő kalitkájába került kanári madárka viselt dolgát bővebben, több megfigyeléssel, s mindenek előtt szabatosan és vonzóan kell előadni, hogy a leírás közölhető legyen. A te czikkecskéd épen csak piczike kis történet, s így nem is juthatott hely a fogoly kanári állapotának és kalandjainak rajzolására. De idővel telhetik tőled. — **Rosenbaum testvérek.** Szívesen veszek tudomást kedves soraitokról. Fogadjátok üdvözlémet. — **Márkus Gyula.** El van intézve. Mély részvéttel értesültem kedves Ida testvéred, szeretett hívemnek haláláról. Az ég enyhítse meg jó szüleid sajnó fájdalmát s vigasztaljon meg téged. — **Bittó Pista.** A jelen szám meghozta a választ — **Erdőbényei kis kompánia.** Már a multheti üzenetemből megérthették, hogy fájlalom távolmaradásomat az érdekes előadásról. De az eredményről

tudósítatok. Reginának mondjátok meg, hogy örömeinek örültem. — **Janovitz testvérek.** A rejtvény jól meg van szerkesztve, de a második jelentőségére más szót szeretnék mint azt, amelyet most jelent, még pedig politikai okokból. — **Schranz Andor.** Ügyesek. Mind a három meg fog jelenni. — **Schvarcz Jenő.** Kis nyulacska bus történetét megilletődéssel olvastam. De mert egész rajzod — bár jó előadásu — a nyulacska farkánál nem hosszabb, a közlésre nem alkalmas. Örülök, hogy a »Kis Lap« hadseregébe téged is fölvehettek. — *Több rendbeli rejtvény, elbeszélés stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhető.*

B Ü N T E T É S.

Szigoromnak foganatja van. Üdvös eredménye gondosan és takarosan írott levelekben mutatkozik. Továbbhaladok tehát a kitűzött uton és megint nem közlök egy csomó helyes megfajtást: nem közlöm pedig abból az okból, mert nem felelnek meg a tisztesség azon követelésének, mely szerint a levél ne legyen se pöcsétes, se rongyos szélü, se porzós, kijelentve egyuttal, hogy, a ki levelet nem akar írni, megfajtéseit *levelező lapon is* beküldheti, amely természetesen — a tiszta írást kivéve — nem esik a levélírás külsejére vonatkozó tisztességi törvény alá. Az ellene vétők nevének kezdőbetűi a következők: *Z. I. — D. A. — W. Gy. — H. Gy. — F. S. — Sch. Sz. — V. J. — K. E. — F. M. — R. R. és S. — Sz. L. — P. J. — Sz. A. — Sch. L. — R. A. — Sz. O. — Sch. R. — St. D. — K. testvérek. — J. L., V. F. P. P. és E., Sz. Sz. — —* A neve kezdő betűiből majd magára ismer mindenik.

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Szüits Olga 50 kr.

A *Seiler árvák* fölségelésére adakoztak: Bauer testvérek 5 frt., Lippe Mariska 2 frt., Szüits Olga 50 kr., Gold Mór 20 kr., Szalay Elsa, Elemér és Lóránd 1 frt., Fövényessy Margit 1 frt.

Ez adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« czimü napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1885. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.